

[Statsministeren.]

Det praktiske planlægningsarbejde finder i høj grad sted i de lokale organer: byplanudvalg, byreguleringsudvalg og fredningsplanudvalg. De områder, disse kommunale organer spænder over, er imidlertid i mange tilfælde for begrænsede til, at hensigtsmæssige helhedsløsninger for større områder kan sikres.

Den lokale planlægning må derfor suppleres dels med en landsomfattende planlægning, hvorved visse retningslinjer fastlægges for hele landet, dels med en planlægning for større sammenhængende områder af landet. Man foreslår i denne forbindelse ordet „regioner“ anvendt; en region kan omfatte ét eller flere amter, alt efter hvorledes behovet er på det pågældende område. De nye regionsplanudvalg, som boligministeren foreslår oprettet, vil have den fordel planlægningsmæssigt, at de omfatter repræsentanter både fra amtsråd, byråd og sogneråd inden for regionen.

En landsplanlægning er allerede indledt ved regeringens beslutning i sommeren 1961 om at nedsætte et landsplanudvalg, bestående af repræsentanter for de forskellige interesserede ministerier samt af tre specielt sagkyndige udefra.

Det første resultat af dette udvalgs virksomhed er den skitsemæssige „zoneplan“, som blev udsendt i september 1962, og som det er hensigten at gøre til udgangspunkt for en debat i folketinget, når de fremkomne udtalelser fra organisationer, foreninger og lignende er gennemgået.

Zoneplanen søger rent foreløbigt ud fra en bedømmelse af de behov for jord til forskellige formål, som udviklingen forventes at ville medføre, at skitsere en inddeling af landets samlede areal i fire zoner efter følgende hovedformål:

- 1) områder for landbrug og skovbrug;
- 2) områder, hvor arealer til rekreative formål vil blive søgt henlagt, men som naturligvis fortsat i hovedsagen vil blive anvendt til landbrug og skovbrug;
- 3) områder, hvori byudvikling vil blive søgt samlet, samt endelig
- 4) de allerede planlagte byarealer.

Med denne foreløbige zoneplan tilsigtes udelukkende at skabe et første udgangspunkt for det videre planlægningsarbejde,

som med støtte i den regionale og lokale planlægning vil give zonerne et mere nuanceret indhold.

Uanset virkningerne af de her omtalte lovforslag kan det ikke udelukkes, at der kan fremkomme en vis ekstraordinær prisopgang på jord og fast ejendom. I det omfang, der herved trods de foreslåede forholdsregler fremkommer store gevinster, som går ud over, hvad normal afhændelse af en ejendom rimeligt kan medføre, bør der gennem beskattningen ske en beskæring heraf. Med henblik herpå fremsættes af finansministeren to lovforslag, hvoraf det vigtigste er en videreførelse af den lovgivning om særlig indkomstskat ved salg af fast ejendom, som blev gennemført i 1960, og som skulle tages op til revision senest efter 4 års forløb. Regeringen har fundet det hensigtsmæssigt allerede nu og i denne forbindelse at foretage revisionen.

Hovedprincippet i loven fra 1960 er det, at sælgere af ejendomme, der var erhvervet før 1. januar 1949, helt er fritaget for særlig indkomstskat, mens der ved salg af ejendomme erhvervet efter 1. januar 1949 bliver opkrævet særlig indkomstskat af en del af forskellen mellem salgs- og købsværdien efter foretagne forbedringer eller frasalgs af parceller og lignende.

Der er således i den gældende lov en klar forskel på behandlingen af ejendomme erhvervet før og efter 1. januar 1949, hvilket er en væsentlig svaghed ved 1960-loven.

Ved det nu foreliggende lovforslag indføres en ny skæringsdato, nemlig 1. januar 1965, hvor det håbes, at endelig beslutning vedrørende Danmarks eventuelle tilslutning til fællesskabet er truffet.

Efter 1. januar 1965 skal der efter de foreslåede nye regler betales særlig indkomstskat af fortjenesten af alle salg af faste ejendomme, når fortjenesten når op over visse minimumsgrænser. Principielt beregnes fortjenesten på grundlag af købssummen, hvortil lægges visse tillæg. Er ejendommen erhvervet før skæringsdatoen, kan den skattepligtige dog vælge, at ejendomsværdien ansat ved 13. almindelige vurdering, der skal foretages i efteråret 1964, lægges til grund; dette vil formentlig altid ske, når anskaffelseshværdien er lavere end ejendomsværdien ved den 13. vurdering.